

Arrest

nr. 145 268 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. TIJINI, loco advocaat N. TIJINI, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in wat als een enig middel kan worden beschouwd aan: *“Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting.”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 18 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 27 februari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 april 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het in principe kan volstaan te verwijzen naar het verzoekschrift, maar te willen benadrukken dat, hoewel zij hier niet legaal verblijft, zij beschikt over een verblijfsadres en dat er geen risico op onderduiken bestaat. Immers heeft zij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog een andere procedure lopen die zij van nabij wenst op te volgen, wat wordt verhinderd door het bestreden inreisverbod. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoekers betoog dat hij beschikt over een verblijfsadres en dat er geen risico op onderduiken bestaat, kan de beschikking van 18 februari 2015 niet aan het wankelen brengen waar deze stelt *“Door verder louter te vermelden dat hij wel degelijk een gekende verblijfplaats heeft in België en daarbij te verwijzen naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde huurcontract, slaagt verzoeker er niet in het motief van het bestreden bevel om het grondgebied te weerleggen dat er een risico bestaat op onderduiken gelet op het ontbreken van een officiële verblijfplaats.”* Door louter te verwijzen naar zijn verzoekschrift en het hernemen van zijn argumentatie betreffende het beroep dat hij nog heeft lopen bij de Raad tegen een negatieve regularisatie-aanvraag, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking, en meer bepaald de passage waarin wordt gesteld dat *“Het feit dat verzoeker een beroepsprocedure bij de Raad hangende heeft tegen een negatieve beslissing inzake een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft geen enkele invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie, minstens toont verzoeker dit niet aan. Zelfs indien deze beslissing vernietigd wordt, verandert dit niets aan verzoekers illegale verblijfssituatie. Ten slotte kan verzoeker niet dienstig een middel ontwikkelen tegen de negatieve beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien dit niet de bestreden beslissing is.”* blijft daardoor overeind. Waar verzoeker nog opwerpt ter zitting dat het inreisverbod verhindert dat hij zijn andere procedure bij de Raad van nabij kan opvolgen, wordt opgemerkt dat dit argument niet ontwikkeld werd in het verzoekschrift. Zoals blijkt uit de beschikking, heeft verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten ontwikkeld tegen het inreisverbod. De Raad herhaalt in deze dat een verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten.

Het eerste en enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA